

Ján Adamus

32. nedeľa v období „cez rok“ – v roku A
Mt 25, 1–13

Myšlienky k homílii farára Jána Adamusa

Tajomstvá a záhady vždy priťahovali ľudského ducha. Premýšľajúci človek sa snažil odtiahnuť závoj, ktorý zahaloval tajomné veci. Iste mi dáte za pravdu, že medzi najväčšie tajomstvá patrí tajomstvo smrti. Možno si aj v tejto chvíli nejeden z nás povzdychne: *Ach, keby som o tomto okamihu vedel, poctivo by som sa naň pripravoval.*

Na tieto naše zvedavé otázky zaznieva odpoveď Ježiša Krista z dnešného evanjelia: *Preto bdejte, lebo nevíete ani dňa ani hodiny.* Je to slovo varovania pred istou skutočnosťou, ale neistou chvíľou, po ktorej nasleduje večnosť.

Z evanjelií často zaznieva slovo *bdelosť, bedlivosť.* Ježiš ním napomína troch apoštolov v Getsemanskej záhrade a používa ho pomerne často aj v podobenstvách o nečakanom príchode hospodára či kráľa alebo ženicha. Aj dnešné podobenstvo o desiatich pannách pripomína problém neistoty hodiny smrti a dôležitosť príprav na ňu, aby večný Sudca neprekvapil našu dušu, tak, ako ženích prekvapil nerozumnú pannu, ktorá nebola pripravená na smrť. A keďže oná chvíľa rozhodne o celej našej večnosti, bolo by vrcholne nerozumné, ba priam hriechne, nemyslieť na ňu a nepripravovať sa na tento rozhodujúci okamih života.

Istý šľachtic mal šaša, ktorý ho v ťažkých chvíľach obveseľoval. Keďže si svoju prácu vykonával svedomito, pán mu dal ušiť šaty a daroval mu masku, ktorú mu zakázal hocikomu dať, iba za podmienky, že bude väčší blázna ako on. Raz pán smrteľne ochorel. Šašo, ktorý ho mal rád, bezradne stál pri jeho lôžku a pýtal sa ho, čo mieni robiť. Pán odpovedal, že mieni odcestovať, a to veľmi ďaleko, a pritom netuší kedy a či sa vôbec vráti. Šašovi to bolo divné, lebo žiadne prípravy na pánovu cestu sa nekonali, a tak mu podal masku zo slovami: *Teraz som našiel väčšieho blázna ako som ja, lebo na jednej strane hodláte ísť na dlhú cestu, ale na druhej strane sa na ňu nepripravujete.*

Ako sa najlepšie pripraviť na cestu do večnosti? Poučme sa z Ježišových slov: *Bedlite a modlite sa!*

Bdejte, bedlite! Dobrú radu na túto Ježišovu výzvu nám dáva stará budhistická múdrosť: *Ako stráže bdelo chránia pevnosť pred hradbami aj za hradbami, tak má človek bedlivo strážiť seba.* Kto sa nestráži, ten vkročí na cestu do zatratenia.

Bdejm predovšetkým nad svojim rozumom, ktorý nás vo svojej omylnosti môže uviesť do omylu a nepravdy. Koľko ľudí, hoci nadaných, majúcich bystrý rozum a veľké vedomosti, odklonilo sa od Božej pravdy, ba mnohí svoj rozum postavili aj proti Bohu. Pýcha na ich vedomosti nejednému z nich zakrútila hlavu. Riadme sa preto Božím rozumom,

ktorého pravdy učí Sväté písmo, napísané z vnuknutia Ducha Svätého, lebo ten je neomylný. Poslúchnime jeho hlas a nedajme sa zmiast' nikým a ničím, čo vo svojej pýche podceňuje Božiu múdrosť.

Bdejme nad svojou slabou vôľou. Apoštolí, ktorí mali byť svedkami krvavého Ježišovho zápasu v Getsemanskej záhrade, nebdeli a zaspali. Koľkokrát aj my duchovne driememe, a práve vtedy prichádza diabol, aby narobil v duši veľa zla. *Veď on ako revúci lev hľadá, koho by zožral.*

Naša vôľa po páde prvých ľudí sa naklonila k zlému a odvtedy je skôr náchylná na zlo ako dobro, na pád do hriechu ako na povstanie z neho, na odpor Božej vôle ako k poslušnosti k Pánovým príkazom. Preto je potrebné nad ňou neustále bdieť, kontrolovať jej činy a harmonizovať ich s Božou vôľou. Programom celého Ježišovho života bolo plniť Otcovu vôľu a to má byť program aj nášho života.

Bdejme aj nad svojimi zmyslami. Naše oči nemusia všetko vidieť, naše uši všetko počuť, najmä nie také veci, ktoré by mohli zmyselnosťou, nenávisťou a závisťou otráviť naše srdce a zanechať v ňom škvrnu nečistoty a hnevu.

Bdejme nad svojimi ústami, aby z nich nevychádzali slová hnevu, nelásky, urážok, zlorečení a prekľinanií.

Chráňme si aj ruky od poškrvnenia, najmä krádežou, aj nohy, aby nás nevodili na také miesta, kde sa pácha zlo. Chráňme si aj srdce od citov márnivosti.

Smelo môžeme povedať, že je potrebné ochraňovať si celé telo, aby nevybočilo z cesty, ktorú sleduje duša, lebo medzi telom a dušou má byť súlad.

Nestačilo by však iba bdenie, ktoré by sa opieralo o vlastné sily človeka, lebo by sa podobalo iba jednému veslu na loďke a ťahalo by iba do jednej strany. Človek má určený rovný smer, smer k Bohu, a preto sa nemá prehrabávať iba v pozemských starostiach a čiastkových cieľoch, ktoré sa ľahko rozplynú, napríklad chorobou, neúspechom či smrťou. Duša človeka je stvorená pre vyššie veci, na spojenie so Stvoriteľom, a aby ho dosiahla, je potrebné na loďke pozemského života používať aj druhé veslo, a ním je modlitba. Ježiš v Getsemanskej záhrade nás k nej jasne vyzýva: *Bdejte a modlite sa, aby ste neprišli do pokušenia!*

Keďže vieme, že bez Boha nič nezmôžeme, musíme neustále cez modlitbu dvíhať k nemu svoju dušu a vyprosovať si dar ostrážitosť pred zlom a bedlivosť v dobrom, aby ten, ktorý nečakane príde ako večný Sudca, našiel nás pripravených.

Dal by Pán, aby každý z nás počul raz tie úžasné slová: Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdi do radosti svojho pána.

**Ó, Bože, svetlo nadzemské,
z ktorého – ako z požiara
žiarivé iskry za noci –
život a svet sa vynára!**

**Už hviezdy zora zastrela,
ligot ich líc, ich krásny chod,
vo vánku, v dychu nebeskom,
zem kropí rosa, hviezdy pot.**

**Stráca sa nočná tieňava,
obloha zvlieka clivotu
a zora, obraz Ježiša,
svet budí z driemot k životu.**

**Ty, Bože, svetlom svetiel si,
dávaš jas slnku, zornici
aj myslí, veď si všemocný,
jedno jediný v Trojici.**

**Klaniam sa ti, Spasiteľ,
s Otcom a Duchom chvála ti!
Na tvoju slávu večitú
nech sa z nás nikto nestratí.
Amen.**

Rodičovské skratky

13 „Tour de friends“

(o návštevách a priateľoch)

„Mami, kedy pôjdeme na Tour de France?“ znova padla otázka pri pozeraní dych berúcich televíznych prenosov z Francúzska.

„No, to neviem, ale môžeme ísť na Tour de friends a navštívime priateľov, ktorých sme dlho nevideli.“

To bolo vlni. Toto leto vybaľujeme kufre už z druhej tour...

„Tour po priateľoch“ znamená, že pobalíme každé dieťa do mesta i do prírody; všetky batožiny dostanú priviazanú kartičku s popisom obsahu, aby sme sa v tom vyznali aj po prvom dni; obvoláme priateľov - kedy je kto doma; premyslíme trasu a vyrazíme cez kus Slovenska.

(K nápadu Tour de friends ma vlastne inšpirovali kamoši z eRka. Tí sa raz medzi sebou rozprávali, že keby mali navštíviť eRkárov z Dobrej noviny, ktorí ich pozývajú na návštevu, tak majú rok čo robiť a každú noc by spali v nejakej inej obci.)

Vlni sme zvládli horskú etapu na lazoch, hradnú etapu (na hrade Beckov a v okolí), mestskú s maximálnymi horúčavami, etapu pri jazerách a pomedzi to rôzne iné, i poznávacie etapy.

Aj tento rok sme takmer každú noc spali v inej rodine. Navyše, naši najstarší absolvovali niektoré etapy vo vlastnej réžii, keďže túžili byť so svojimi bývalými spolužiakmi a mali osobitný program.

Na čo je to dobré?

Dávame deťom prakticky najavo, že nám záleží na našich priateľoch, že sú pre nás vzácnym darom od Boha a o vzťahy sa treba starať.

- Presvedčame sa, že aj keď sme od seba stovky kilometrov vzdialení, môžeme si byť blízki a utužovať priateľstvo (aj cez rok listami, telefonátmi, modlitbami za priateľov).

- Máme možnosť zažiť normálny deň (dva) v inej rodine a zažívať s nimi bežné prípravy, povinnosti, voľný čas. Naše ratolesti vidia, že aj v iných rodinách majú deti svoje povinnosti a služby, a tiež sa môžu pripojiť.

- Deti zisťujú, že v niektorých rodinách majú podobnú večernú modlitbu a rituály ako my doma; v niektorých rodinách sa nemodlia, lebo Boha nepoznajú, no i tak je základom ich rodiny láska a láskavosť, ohľaduplnosť a úcta.

- V rôznych rodinách si môžu naše deti všimnúť správanie iných súrodencov a na chvíľu prevziať rolu staršieho či mladšieho pri hrách s inými deťmi v rôznom veku, učia sa vymedzovať si svoje hranice a rešpektovať sa navzájom.

- Sme svedkami pokračovania príbehov našich priateľov a Božieho požehnania - niekde pribudlo bábätko, niekde onedlho pribudne, niekde sa radujú z úsilia premeneného na úspech, niekde sa statočne vyrovnávajú so stratou a bolesťou a inde sa naplnili vytúžené sny.

- Delíme sa so svojimi zážitkami, túžbami, emóciami a deti môžu pri našich dospeláckych večerných rozhovoroch pri dobrotách odkukávať, aké je to príjemné, povzbudivé a potrebné - mať priateľov nielen na „fejsbúku“.

- Učíme sa byť flexibilnejší, väčšmi akceptovať a nestresovať - lebo to veľká rodina na cestách nevyhnutne potrebuje. Práve tá flexibilita u detí ma po prvej tour fascinovala a úplne zmazala moje obavy z toho, ako si deti budú zvykať na nové a nové deti v každej rodine v takom hustom slede. V momente sa vedeli preorientovať so svojimi emóciami i vnímaním na deti inej povahy, s inými potrebami. Naplno boli priateľmi práve pre tie deti, s ktorými sa v danom okamihu stretli. Počas druhej tour sa mi toto pozorovanie potvrdilo. Závidím im!

(Poznámka po piatich rokoch: A nezmenilo sa to ani počas nasledujúcich tour the friends, ktorých sme doteraz absolvovali sedem.)

Vďaka ti, Pane, za priateľstvá, ktoré môžu byť naším dovolenkovým cieľom i požehnaním pre našu rodinu!

Martina Jokelová „Rodičovské skratky.“

Trnavská novéna:

V pondelok 13. novembra začína Trnavská novéna. Každý deň je viacero sv. omší.

Hlavná sv. omša je o 18:00 hodine. Prenáša ju aj TV Lux.

Misie v Budmericiach:

V sobotu 11. novembra sv. omšou o 17:00 hodine začínajú misie vo farnosti Budmerice.

V nedeľu 12. novembra poobede:

14:00 katechéza pre mužov, 15:30 katechéza pre ženy
Každý deň v Budmericiach je sv. omša o 17:00 hodine s misijným príhovorom.

Upratovanie kostola:

Ďakujem predchádzajúcej skupine za výzdobu a upratovanie kostola. Prosím ďalšiu skupinu - čísla domov I – 27.

Stretnutie rodičov prvoprijímajúcich detí:

Bude na budúcu nedeľu 19. novembra po druhej sv. omši.

Svätomartinská zbierka:

Koná sa dnes (v nedeľu 12. novembra) po sv. omšiach. Výnos zbierky je určený na pomoc tým, ktorých postihlo zemetrasenie na východnom Slovensku, predovšetkým na opravu kostolov v obciach Jankovce, Nižná Sitnica, Korunková, Sopkovce a Pakostov.

Sväté omše v 32. týždni cezročného obdobia (A)

13.XI. pondelok
nebude sv. omša

14.XI. utorok
17:00 Za Ľ Štefaniu Jurčovičovou (1. výročie smrti)

15.XI. streda
17:00 Sv. omša v Štefanovej

16.XI. štvrtok
17:00 Za Ľ z rodiny Ciferskej a Kročkovej

17.XI. piatok
17:00 Za Ľ rodičov Krajčovičových a za + Andreja (1. mesiac od smrti)

18.XI. sobota
08:00 Za Božie požehnanie pre jubilantov z rodiny Oškerovej

19.XI. 32. Nedeľa cezročného obdobia (A)

08:00 Na úmysel
Lektor: Pešková Macáková
11:00 Za farníkov
Lektor: Kuric Kulifajová

Liturgický kalendár

13.XI. pondelok	sv. Stanislav Kostka
14.XI. utorok	sv. Teodotus, mučeník
15.XI. streda	sv. Alberta Veľkého, biskupa a učiteľa Cirkvi Ľsp
16.XI. štvrtok	sv. Margity Škótskej, sv. Gertrúdy, panny Sp
17.XI. piatok	sv. Alžbety Uhorskej, rehoľníčky Sp
18.XI. sobota	Výročie posviacky bazilik sv. Petra a Pavla, apoštolov Ľsp

7 BIBLIA KREŠŤANOV

Tolle et lége

Vezmime si napríklad svätého Augustína, ktorý sa značne natrápil, kým sa otvoril viere v pravého Boha. Jeho obrátenie priamo súvisí s čítaním Pisma:

V záhrade krásneho milánskeho parku sa prechádzal nadaný profesor rečníctva Aurélius Augustínus. No bol akýsi nesvoj. Ako keby ani nebadal hýrivú zeleň stromov, zaliatych jarným slnkom. Nervózne pobehol a hneď zasa zastal a zahľadel sa kdesi do neznáma. Čo sa deje s hrdým, učeným Augustínom? Ó, áno, už oddávna pociťoval prázdnotu svojho svetáckeho života, no dnes sa mu vnútorná bolesť zahryzla až na dno srdca...

Dlhoročné modlitby a slzy Augustínovej matky Moniky pohli nebo, aby zobudili zachraňujúci nepokoj v srdci jej svetáckeho syna.

„Čo mám robiť?“ vzdychá Augustín. „Čo robiť? Zmeniť život?... A je to vôbec ešte možné? ...Čo len robiť?“ Tu sa Augustín zrazu strhol, lebo celkom zreteľne počul tajomný hlas:

„Tolle et lége - vezmi a čítaj!“

Augustín pochopil. Vzal Bibliu a začal čítať.

Kniha kníh zmenila sebavedomého svetáka Augustína. Stal sa novým človekom, príkladom ozajstného kresťanského života, čochvíľa i kňazom a biskupom. Svetlom Kristovej cirkvi. Od neho pochádza azda najviac starovekých komentárov Pisma. Čítaval ho tak úporné, že na každé jej slovo sa neustále pýtal: „Prečo?“

Do ticha púšte

Niektorí z najhorlivejších učeníkov veľkých cirkevných otcov, povzbudení evanjeliom, predávali svoje majetky, aby ich rozdali chudobným a hľadali samotu, v ktorej by mohli čo najpozornejšie žiť podľa Pisma. Postupne však pochopili, že Písmo nie je knihou iba pre jednotlivca, ale že Bibliu sa najlepšie darí a podľa nej aj žije práve v spoločnosti. Tak vznikali skupiny nadšencov za Písmo na pustých miestach, akoby mimo vtedajšej, ešte stále starovekej civilizácie. Spoločenstvá pustovníkov a neskôr mníchov a mníšok sa rozrastali a šíрили v celom Stredomorí. A tu sa stala zaujímavá vec. Tí, čo v istom zmysle pohrdli vtedajšou civilizáciou, ju vlastne zachránili, aby ju neskôr odovzdali polodivným hordám, ktoré sa O niekoľko storočí začali preháňať po Európe. K ich udomácneniu najviac prispeli mníši, napríklad benediktíni, ktorí tieto viac--menej prírodné kmene učili poľnohospodárstvu, remeslám, ale základnému vzdelaniu. A neskôr, samozrejme, i kresťanskej viere podľa Pisma.

Podstatným prvkom benediktínskej spirituality je dodnes postoj, ktorý nachádzame v prvom slove ich životných pravidiel: „Počúvaj“ - čiže zaujmi pozíciu pozornej bdelosti voči hlasu Boha a jeho vôli. Týmto imperatívom sa od starozákonných čias Boh obracal k svojmu vyvolenému ľudu, aby počúval a do svojho srdca prijímal Božie výroky. A za týmto horlivým počúvaním sa skrývala nádej v Pánove prisľúbenia.

Keďže vtedy tlač ešte neexistovala, mnoho mníchov po celý život prepisovalo Písmo, nielen preto, aby sa uchovalo, ale najmä aby sa mohlo čo najviac rozšíriť. Deň po dni nosili v sebe Božie písmenká, vnímali ich a maľovali, „jedli“ i asimilovali. Práve preto sa nám mohlo Písmo tak verne zachovať až dodnes. Vďaka nim majú biblickí vedci čo študovať a práve preto má aj naša stará Európa tak neodškriepiteľné hlboké kresťanské korene.

Ovocím, aj keď vzdialeným, prvých mníšskych rodín sú aj vierozvestcovia slovanských kmeňov, svätí Cyril a Metod. Sú celkom na počiatku nielen našej viery, ale aj našej národnosti, kultúry, vzdelania. Zostavili prvé slovanské písmo - hlaholiku. To oni nás učili písať i čítať a preložili pre nás celú Bibliu. Aké mnohovranné je, že prvé slová zapísané v našej reči boli práve slová Svätého písma!

Dagmar Králová „Skús to s Biblou“

PRIATEĽMI V DOBROM AJ V ZLOM

Priateľstvo nám teda pomáha aj v duchovnej inšpirácii ?

Priateľstvo, ako puto lásky, nás môže posúvať a dvíhať. Dokonca nám pomáha v rozvoji. Ak je priateľstvo naozaj skutočné, pomáha nám objavovať talenty, ktoré mám vo svojom srdci. Cez priateľstvo môžem i ja povzbudiť iných do vecí, do ktorých by inak nevedeli vstúpiť. Jedna moja známa prednedávnom napísala knihu o chválach, zvelebení a oslave Boha. Darovala mi jeden výtlačok a keď som knihu otvoril, našiel som si v nej venovanie: Janko, ďakujem za Tvoju pomoc a podporu. Ďakujem, že mi veríš a že si sa postavil za tento projekt. Vážim si, skutočnosť, že Ťa môžem nazývať mojim priateľom. Nech Ťi táto kniha pripomína, akého úžasného Boha máme a aký plodný je Tvoj život, keď investuješ do ľudí, ktorí si sami neveria. Aj Ty si povolaný k zvelebeniu. S láskou a vďakou, Zuzka." Dojalo ma, že mi napísala takéto osobné venovanie. Na začiatku som Zuzku povzbudil, že na to má a z textu knihy je naozaj cítiť prirodzenosť. Zuzka si moju malú podporu vzala k srdcu a dokázala niečo veľké. Priatelia nás skutočne môžu posunúť tam, kde sme ani nesnívali, že raz budeme stáť.

Ako je to so zraneniami vzťahov?

Zranenie zo straty priateľstva môže spôsobiť, že sa obrníme a utiahneme sa do seba. Každý z času na čas potrebuje objatie, úprimný rozhovor či vypočuť si názory iných. Podpora blízkych je nevyhnutná. Preto každému, kto prežil alebo aktuálne prežíva sklamanie z priateľstva, odporúčam, aby sa neuzatváral do seba, ale aby bol otvorený novým priateľstvám a ľuďom. Tí vám môžu vrátiť sebahodnotu. Budete tak môcť naplno využívať potenciál, ktorý je vo vás.

Máme vďaka priateľom v určitých situáciách na výber?

Skutoční priatelia tolerujú našu individualitu i našu náladosť. Keď mi priateľ zavolá, aby som sa k nemu pridal na večerný program, no ja som práve unavený alebo možno trochu lenivý, vtedy sa ospravedním, že nepôjdem, pretože sa mi príliš nechce. On mi povie, že ma chápe a mám slobodu. A kebyže si to náhodou rozmyslím, nájdem ho tam a tam. Mne sa takýto prístup veľmi páči. Necítim tlak na seba, práve naopak, môj priateľ rešpektuje moju situáciu. Všetci sme pozvaní, aby sme sa učili žiť priateľstvo. Do priateľstva potrebujeme investovať. V čase, keď som žil a pracoval v Bratislave, mal som viac priateľov tam. Dnes, keď žijem už na strednom Slovensku, si to potrebujem uložiť a rozhodnúť sa, že ľuďom, s ktorými nie som fiktívne, aspoň zatelefonojem. Naše telefonáty niekedy trvajú aj hodiny, počas ktorých hovoríme o sebe, zdieľame svoje životy a rozprávame sa o skúsenostiach. Vždy je ale potrebné, aby som sa cieľavedome rozhodol, či chcem priateľstvo udržiavať, a čo pre to dokážem urobiť.

Ján Buc „Prečo ľudia veria“

Na minútku

Dobry kráľ Václav

Bol deň po Vianociach, sviatok svätého Štefana. Václav, český kráľ, pozeral cez okno svojho paláca. Za jeho chrbtom v kozube poskakoval oheň. Mal plné brucho. A srdce plné vianočnej radosti!

Zrazu zbadal niečo na zasneženom poli. Mohlo to byť nejaké divé zviera alebo pes, čo sa niekomu zatúlal. Keď sa však lepšie prizrel cez snehovú fujavicu, zistil, že je to človek!

Kráľ Václav zavolał jedného zo svojich mladých sluhov - páža.

„Čo je to tam?“ opýtal sa ho a ukázal prstom cez okno. Páža zaostrilo zrak cez padajúci sneh: „To je len nejaký starý roľník,“ odvetilo pokrčiac plecami. „Tuším Vladimír. Zrejme si šiel nazbierať trochu dreva.“

Kráľ pozoroval muža i nevlúdne počasia. Potom sa zamyslel nad tým, koľko vecí má vo svojom paláci. „Kde býva?“ opýtal sa kráľ.

„Ďaleko odtiaľto, na úpätí hory,“ odpovedalo páža. „Prečo sa pýtate?“

„Lebo mu pôjdeme pomôcť,“ povedal *km* a potľapkal páža po chrbte.

„Prines jedlo! Prines víno! Prines za náruč pekného suchého dreva!“ prikázal kráľ pážaťu. „Ideme ho odprevadiť domov!“

„Ale... čo vaši hostia?“ namietlo páža. „A vaša vianočná oslava...“

„Ako môžem oslavovať,“ vzdychol si kráľ, „keď je tam ten úbožiak, ktorý sa nemôže ani zohriať? Jedlo! Víno! Drevo!“ rozkázal znovu. A tentoraz to povedal takým rozhodným tónom, že páža sa už neodvážilo oponovať.

Vybrali sa do fujavice. Brodili sa snehom, ktorý im sial až po kolená. Kráľ a páža, bok po boku, obaja obťažkaní darmi. Vietor fučal, sneh padal a vytváral záveje. Roľníkov dom bol veľmi ďaleko. Páža sa čoskoro unavilo a začalo zaostávať.

Dobry kráľ Václav na chvíľu zastal, aby porozmýšľal. Chcel pomôcť tomu úbohému roľníkovi. Nebolo však správne riskovať život mladého pážaťa. Už-už ho chcel poslať späť domov, ale potom dostal nápad.

„Poď za mnou, chlapče,“ povedal mu milo. „Kráčaj v mojich stopách. Uvidíme, či to pomôže.“

Páža kráčalo v šlapajach svojho pána a naozaj sa mu zdalo, že zem je takto teplejšia, akoby ju zohriali kráľove nohy!

Teraz sa mu ľahko kráčalo aj v snehu. Čoskoro dorazili k roľníkovmu domu. Starý Vladimír nemohol uveriť vlastným očiám, keď sa v jeho dverách objavil kráľ. A jeho údiv bol ešte väčší, keď kráľ predložil pred neho všetky dary a zvolal: „Jedlo! Víno! Drevo! A požehnané Vianoce!“

Príbeh o dobrom kráľovi Václavovi a o jeho ceste vo fujavici sa čoskoro rozšíril do celého sveta (možno ako ho prvé vyrozprávalo jeho páža) a k o mnoho rokov neskôr ho niekto opísal v piesni, ktorá sa v niektorých krajinách dodnes spieva na Vianoce.

Jej záver je takýto:

*Kráčalo páža v kráľových stopách,
Tam kde sneh prv udupal,
Každá stopa teplo hriala
v miestach, kde svätosť šliapla.
Neváhaj, ľud kresťanský
ty, ktorý máš bohatstva a hojnosti,*

Bruno Ferrero „V zlatej knihe života“

Zamyslenia

Tajomstvo súdu

„Dobre vieme, ako súdi otec. Dobre vieme, ako otec súdil syna, ktorý odišiel a vrátil sa. Vždy je to nakoniec otec, kto viac plače. Tak toto im môj syn rozprával.“

Môj syn im vyjavil tajomstvo samotného súdu.“

Charles Péguy

Koľko skomolením evanjelia koluje, koľko karikatúr Boha Otca a Krista už preniklo do našich uší a srdiec! V kostolných piesňach Božia Matka zadržava trestajúcu ruku svojho syna, ako by bola milosrdnejšia než sám Kristus. Inokedy milosrdný a milujúci Pán Ježiš musí uzmierovať rozhnevaného či urazeného Otca, a ten sa neuspokojí s malom: chce vidieť krv svojho Syna, aby sa utíšil jeho spravodlivý hnev.

Kedy sa už konečne zahľadíme na obraz Otca, ako nám ho vykreslil jediný, kto ho pozná, kto ho naozaj videl, kto ho ustavične vidí tvárou v tvár! Otcova láska je ako slnko, čo žiari na dobrých aj zlých, jeho milosrdenstvo je ako životodarný dažď, ktorý si nevyberá, kam padá...

My sme však zvyknutí, že pani učiteľka v škole mala rada tých dobrých, na výtržníkov sa hnevila, a keby mohla, tak by ich azda namieste aj roztrhla. A niekedy aj rodičia v nás zanechávajú hlboký dojem, že lásku si treba zaslúžiť - a dá sa o ňu veľmi ľahko prísť...

Ježiš nám však rozprával o nepochopiteľnej Božej láske, celkom inej, ako je tá ľudská. „Vždy je to nakoniec otec, kto viac plače.“

A keby nebolo nezmyselné tvrdiť, že Boh prejavuje svoju lásku k jednému viac ako k druhému, museli by sme povedať, že Božia láska je väčšia k hriešnikovi ako k takzvanému spravodlivému: pastier v evanjeliu predsa zanechal celé stádo, aby hľadal a vyslobodil z trnia stratenú ovečku, a v nebi má byť väčšia radosť nad jedným hriešnikom, čo koná pokánie, ako nad deväťdesiatimi deviatimi spravodlivými.

Až raz skutočne pochopíme, ako to vlastne je, nejedna tvár sa rozžiarí...

Kateřina Lachmanová „O milosrdenstve“

www.vistuk.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku